

det af Lovgivningen stillede Krav om Revision, Bankspektion o. s. v., kort sagt alle de Bestemmelser, der var truffet for at sikre Bankernes Soliditet, maatte man gaa ud fra, at Sparerne var sikret, naar de indsatte deres Penge i en Bank. De Tab, som blev lidt den Gang, og de Tab, der er lidt senere, svækker den almindelige Tillid, men de svækker tillige i høj Grad Sparersammeligedestysten, der i Forvejen ikke er særlig høj i vort Folk. Ud fra en Følelse af det uheldige deri rejste jeg det Spørgsmaal: Hvad kan der gøres yderligere for at skabe Sikkerhed for Sparerne indskudte Penge?, og jeg besvarede det selv med: Oprettelse af en Krisefond. Det Svar, jeg fik fra den daværende Handelsminister, var i og for sig ret velvilligt, men der er jo ikke den Dag i Dag naaet noget positivt Resultat i den Retning, jeg ønskede.

Jeg vil derfor gerne paa Baggrund af det, der er sket siden i Fjor, alle de forskellige Bankvanskeligheder, vi har været Vidne til — Landmandsbankens Rekonstruktion er jo endnu i frisk Minde —, paa ny rejse Krav om, at der bliver oprettet en Krisefond for vore Banker. Jeg kan glæde mig over, at den Tanke, jeg fremsatte i Fjor, har vundet Tilslutning fra forskellige Sider baade i denne Sal, i Pressen og omkring i Landet. Det er mit Haab, at det maa lykkes at finde en saadan Form for Oprettelsen af en Krisefond, at vi derigennem kan skabe en større Sikkerhed for de indskudte Penge, end der er i Øjeblikket. Om det skal ske paa den Maade, jeg foreslog i Fjor, eller man kan finde bedre Former, er i og for sig underordnet; det, der har Betydning, er, at vi tilvejebringer den Sikkerhed, som hidtil ikke har været til Stede.

Jeg mener, at Bankloven af 4. Oktober 1919 er et stort og værdifuldt Skridt fremad, at den har bidraget til at oplære de Kalamiteter, der hidtil har været i Bankerne, og at den bidrager til at hindre, at der i Fremtiden træffes saadanne Dispositioner, at vi faar de store Tab, vi hidtil har set. Jeg tror, at Bankloven er en Betyggelse og en Forbedring, som ogsaa jeg gerne paaskønner. Men selv med disse betydelige Forbedringer vil vi neppe i Fremtiden helt kunne undgaa Bankkatastrofer. Jeg mener derfor, at det er vor Pligt at gaa et Skridt videre for at skabe den fornødne Sikkerhed.

Til Belysning af Forholdene, som de nu har været i de to sidste Aar med de forskellige Banker, der har været ude i Vanskeligheder, maa jeg maaske nævne en Del af dem, som jeg har hørt omtale. Jeg skal først nævne de seks, hvor ikke alene Aktie-

kapitalen og Reservefonden, men tillige en stor Del af Sparerne indskudte Penge er gaaet tabt. Disse seks er: Banken i Kalundborg, Banken paa Turø, Banken i Køge, Djurslands Bank, Hellerup Bank og Kerteminde Bank. Og desuden er der jo mange andre, der har haft Vanskeligheder, og i hvilke en stor Del af Aktiekapitalen er gaaet tabt. Der er først og fremmest Landmandsbanken, som jeg nævnte før, hvor der er tabt største Parten af Aktiekapitalen og Reservefonden, op mod ca. 150 Mill. Kr. Jeg kunde nævne Revisions- og Diskontobanken i København, hvor det, saa vidt jeg husker, var et Beløb af ca. 64 Mill. Kr., der blev afskrevet. Det er de to største Poster, men tillige har vi set, at her i København Nordisk Bank, Den private Laanebank og Københavns Bank har haft Vanskeligheder, som de selvfølgelig er sluppet over paa betydelig lettere Maade, men dog saaledes, at de har maattet søge Tilslutning til andre Pengeinstitutter. Vi har set paa Sjælland Helsingør Bank, paa Fyn Svendborg Bank og i Jylland en hel Række: Jyllandsbanken, Horsens Privatbank, Aarhus Diskontobank, Folkebanken for Rougsø og Sønderhald Herreder, Brønderslev Bank, Morsø Bank og Æbeltoft Bank, som alle har været ude i større eller mindre Vanskeligheder. For de flestes Vedkommende er det lykkedes ved Indskud af dem, der stod de vedkommende Banker nær, med store Ofre at faa fortsat Bankernes Virksomhed, men for de seks Vedkommende, som jeg nævnte før, er det ikke lykkedes.

Jeg skal nærmere omtale, hvorledes Forholdene er i disse seks Banker. Jeg har her for mig en Opgørelse, som for Kalundborg Banks Vedkommende viser, at der den 31. Marts 1921 var et Indlaan paa 5 825 000 Kr. Den Likvidationsstatus, der foreligger, viser, at der skulde kun blive til Kreditorerne 38,6 pCt., men Sparerne fik ved Velvillie fra Handelsbankens Side straks udbetalt 50 pCt., saaledes at Sparerne Tab derude er 50 pCt. eller omtrent 2 Mill. Kr. For Turø og Omegns Banks Vedkommende var Indlaanene den 31. December 1 895 000 Kr. Ifølge den Likvidationsstatus, der foreligger pr. 31. December 1921, skulde der være en Dækning af 41,6 pCt. til Sparerne derovre. For Banken i Køge var Indlaanene betydelig mindre, 378 000 Kr., men her regner man med, at der er tabt saa meget, at der kun skulde være 23,7 pCt. tilbage til Sparerne. For Djursland Landmandsbanks Vedkommende er Indlaanene pr. 15. Marts 1922 3 740 000 Kr.; der regner man med, at der skulde blive 57,8 pCt. ifølge en Likvi-